

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:29 | 6:44 | 6:38 | 6:48

מוצאי שבת 7:40 | 7:42 | 7:42 | 7:41

רבינו תם 8:20 | 8:20 | 8:20 | 8:19

משכיל לדוד

עבודת האדם בהתמודדות עם היצר

מטרתו של דוד המלך היתה לרמוז לעם ישראל שהכסף והזהב אינם קשורים איתו כלל, אלא נמצאים מחוץ לראשו, ולכן לא נהג לספור ולחשב את כספו ולבטל זמן בהשקעתו, כך היה ראשו פנוי לקלוט את התורה הקדושה, כמו שנאמר (תהלים מ, ט) "ותורתך בתוך מעי", שהתורה היתה בתוך תוכו, גופו וראשו. מה שאין כן הכבוד והכתר מלכות והזהב, מבחינתו הם רק תלוים באוויר ואין לגופו שום תפיסה בהם כלל, בדרך זו נלחם דוד המלך כל ימיו כנגד היצר הרע.

מעשה שהיה בעיר בני ברק. עשיר אחד הוריש לבניו אחרי מותו הון רב, והשאיר שתי צוואות, בצוואתו כתב לפתוח אחת מיד במותו ואת השניה שבעה ימים אחרי מותו. והנה בצוואתו הראשונה כתב וביקש רק בקשה קטנה והיא שיקברוהו עם הגרביים שלבש ביום כיפור. אולם לשמע הבקשה, התנגדה החברה קדישא, שהרי ישנו איסור לקבור אדם בשום מלבוש, כי כפי שבא האדם לעולם ערום, כך יחזור, והתכריכים הם רק לשם כבוד המת. ומלבושיו היחידים בעולם העליון הם מצוותיו ומעשיו הטובים. הגאון מוילנא הסביר שהגיהנום הוא הבושה הנוראה של האדם החוטא, שאם הוא ערום מתורה ומצוות, לא יהיה לו לאן לברוח ולהסתיר עצמו. לאחר שנועצו בפוסקי הלכה נקבר האב בלא לבוש על אף בקשתו.

כאשר עברו שבעת ימי האבל ופתחו את הצוואה השניה ראו שכתב בה האבא כדבר הזה: "ילדי, אני מבקש את סליחתכם על שגרמתי לכם צער בענין הגרביים, והלא ידעתי שאסור הדבר לקבור מת בבגדיו. אלא שרצוני בזה היה שתדעו ותיראו שאין האדם בא לעולם העליון אפילו עם הגרביים שלו השייכים לעולם הזה, כי אין לו כלום מקניניו בעולם הזה. וכך גם אתם כאשר יבוא יומכם, עם כל העושר אשר אני משאיר לכם, לא תיקחו ולא סיכה קטנה עמכם. על כן אל לכם לרוץ אחרי הכסף שהבל הוא". ולזה רומז הפסוק כי תצא למלחמה על אויבך [שהוא היצר הרע] - תוכל לנצחו רק אם אתה בטל בפניו ה', אז יתנו ה' אלוך בידך ושבית וכו'.

ויותר מכך כותב הבן איש חי זצוק"ל שאדם אשר עובד את ה' בפיו ובליבו, זוכה גם לעולם הזה וגם לעולם הבא. אולם אם האדם מהפך את היוצרות ומשתמש בשכחת המיתה לחשוב שכוחו ועוצם ידו עשו לו את החיל הזה - את הכסף והזהב, אזי אוי לו ואוי לנפשו. ולא עוד אלא שמתנה אלוהית זו "התורה", היא גם כן מנוס והצלה מן היצר הרע הסובב את האדם מכל צדדיו בעולם הזה שהוא עולם השקר, ועל ידי שספג ממנה הרבה, הרי הוא יוצר חומת מגן מסביבו בזמן צאתו לצרכיו (עי' סוטה כא, א). בלעדי התורה הקדושה אין האדם יכול להתמודד כלל נגד השטן שכוחו עצום ועל ידי מחשבה רעה אחת הוא מפיל את האדם לבאר שחת. רק כאשר מצויד היהודי בתורה הקדושה, יש בכוחו לצאת למלחמה על אויביו שהיא משמרתו, ועל ידה יוכל לנצחו.

"ויהי כי תבוא אל הארץ ... ולקחת מראשית כל פרי האדמה" (דברים כו, א-ב)

בפרשה זו מפורטת מצות ביכורים. ונראה בביאור מצוה זו, הקב"ה מצוה אותנו (שם ו, ה) "ואהבת את ה' אלוך בלבך ובכל נפשך ובכל מאודך", שהינו ציווי מה' יתברך לאדם שיזכור תמיד שהוא תלוי לגמרי בבורא, ויעבדוהו על ידי שיעבוד שלושת החלקים שבאדם, שהם ליבו חייו וכספו.

במצות הביכורים מתפרש ה"בכל מאודך" גם לעבודת ה' על ידי קנייני האדם באדמה, שהרי נתן מראשית פרי האדמה. כיוצא בזה אדם צריך להפריש מעשרות מפירות שבשדהו כתנאי לאכילתם. וטעם הדבר, שיהיה ברור ומבורר לאדם שאפילו מה שנראה שהוא פרעמלו וקניינו שייך לקב"ה בורא הכל, ועליו להביאו לבית המקדש.

לכן בשנת השמיטה מצווים אנו להפקיר את האדמה ולסמוך על הקב"ה שישלח לאדם את מזונותיו, וזהו עוד צד של עבודת ה' בכל מאודו.

מכאן למדים שעומק רצונו של הקב"ה שאדם יתעלה ויתקשר אליו במחשבותיו בדיבוריו ובמעשיו בכל זמן ועת ובכל שעה ושעה מחייו, כאשר עובד למחיתו ובלכתו בדרך ובשכבו ובקומו וכו'.

טעם הדבר ניתן להבין מהפרשה הקודמת (דברים כא, י-יא): "כי תצא למלחמה... וראית בשביה אשת יפת תואר", קיימים שני סוגי אויבים: האויב אשר יש סיכוי ליישר ההדורים ולהשלים עימו (כדוגמת איש ואשתו אשר לפעמים שונאים הם זה לזה רחמנא ליצלן, אך על ידי עמל ניתן להחזיר את השלום לקדמותו) ויש סוג שני של אויב שהוא האויב הנצחי אשר אי אפשר לו לאדם להשלים עימו כלל, והוא היצר.

הפסוק "כי תצא למלחמה על אויבך" מתייחס לאויב הנצחי, היצר הרע (עי' זוהר חדש פרשת כי תצא מאמר כי תצא נח, ב). על כן המלחמה בשטן היא עד כלותו כמבואר בפרשת כי תצא, והיא תנאי הכרחי לקיום המצוות שבפרשת כי תבוא, שמקשרים את האדם עם הקב"ה בכל זמן כביכורים, כמבואר.

לפעמים אדם סובר שהצליח להתגבר על היצר הרע אחרי שניצחו כמה פעמים, ושוב אינו צריך עוד להילחם בו. אולם אין הדבר כה פשוט, כי היצר הרע הוא כנחש וטבעו של נחש שאינו מת עד שיימחץ את ראשו לחלוטין. וכמו כן השטן, אם אין האדם עוקרו מליבו בשלמותו ונותר שורש קטן של רע, הרי הוא חוזר לכוחו הראשון חלילה. משום כך המאבק נגד השטן הינו ארוך ומייגע, ובשביל ניצוחו יש למחותו לחלוטין מן העולם כדוגמת מחיית עמלק.

לימוד גדול שאין היהודי נקשר לכסף וזהב למדים אנו מדוד המלך ע"ה, עליו מסופר שהיה עטור בעטרת זהב ויהלומים שלקח בבית מלחמה, ועלה משקלה למאות קילו. בגמרא (עי' עבודה זרה מד, א) מבואר שדוד המלך נשא עטרה כה כבדה על ראשו, על ידי אבן השואבת דהיינו מגנט, שהיה תלוי מעליו והחזיק את הכתר.

הילולא דצדיקא

כא - רבי יהונתן אייבשיץ

כב - רבי יהודה בן שמחון

כג - רבי אורי

"השרף מסטרעליסק"

כד - רבי ישראל מאיר הכהן

בעל ה"חפץ חיים"

כה - רבי בנימין יהושע

זילבר

כו - כ"ק מרן רבי חיים פינטו

הגדול זיע"א

כז - רבי יהודה זאב ליבוביץ

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מחכה כבר לצאת השבת?

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב" (דברים כח, מז)

השפת אמת מסביר שהתורה ציינה כאן את סיבת הגלות, כדי שנהיה מודעים לה, ונדע במה לשפר ולתקן את חטאינו, ותיקון זה יהיה הסיבה לגאולה.

ובואו ונעשה קל וחומר: אם סיבת הגלות היתה בשל היעדרה של השמחה בעשיית המצוות, הרי כאשר העם היהודי יוכיח שהוא עובד את השי"ת בשמחה - בתוך תוכה של הגלות, ובעיצומם של הייסורים הנוראיים העוברים עליו, הרי מידה טובה מרובה ממידת פורענות, ובודאי שזו תהיה סיבת גאולתנו ופדותנו נפשנו.

יהודי, בן למלך מלכי המלכים, בבואו לעבוד את בוראו ולקיים את מצוותיו, צריך להרגיש לפחות כמו אותו אדם המוכן לשלם הון עתק רק כדי לזכות ולהצטלם פעם אחת עם הנשיא האמריקאי, וכאשר הגיע אל הרגע המיוחל הזה - גואה שמחתו לשחקים.

ואם הנשיא יבקש ממנו באותה הזדמנות לעשות לו דבר מה, הוא יוסיף להתפאר ולהתגאות בכך בכפלי כפליים. יודעים אתם מה הפירוש שהנשיא פנה אלי באופן אישי?

ואם כן, קל וחומר כאשר השם יתברך ביקש מאתנו להניח תפילין, לשבת בסוכה, לשמור שבת, ולשמור את כל המצוות, כמה עלינו לשמוח על כך?

הלא ליבו של כל יהודי היה צריך לגאות משמחה כאשר הוא זוכה לעשות מצוה מן המצוות ולברך "אשר קדשנו במצוותיו וצווננו..."

סיפר רבי יצחק זילברשטיין שליט"א ('עלינו לשבח'):

התדפקתי פעם על דלת ביתו של פלוני, וכשפתח את הדלת מצאתי בלי ציצית. הוא חשב כנראה שהדופק הוא אדם אחר, וכשראה אותי עומד בפתח, התבייש מאוד.

כששאלתי מדוע הוא אינו לובש ציצית, השיב: "הרי חם מאוד היום..."

והוסיף לתאר עד כמה יהיה לו קשה עתה ללבוש את הציצית בחום שכזה...

פנית אליו ואמרת: אם היית יודע שעל כל דקה של לבישת הציצית ישלמו לך סכום של מאה דולר, וכי לא היית עושה זאת, גם כחום היום, וגם בעיצומו של שרב כבד?

ואם היית יודע שכאשר קשה ללבוש ציצית, ובכל זאת לובשים, מקבלים לא מאה דולר, אלא אלף דולר לכל דקה, וכי לא היית לובש?

"כל העושה מצוה אחת מטיבין לו ומאריכין לו ימיו" (קדושין לט, ב)

והרי אנחנו מקיימים מצוות רבות, ומדוע אין לנו רואים בהתגשמותה של ההבטחה הזו?

קושיא זו הקשה רבי חיים ויטאל, בהקדמת שער המצוות, והשיב: שורש קיום המצוות הוא השמחה בעשייתן, כמו שמובא בפסוקנו, אולם כאשר אדם אינו מקיים את המצווה בשמחה, הרי הוא מוכיח שהמצווה עליו לטורח, ומדוע שייטיבו איתו ויאריכו ימיו?

גם האדם ההוא שלא לבש ציצית 'בגלל החום', הוכיח שהוא אינו מאמין בשכר המצווה, וסופו של אדם זה שבניו, או אפילו הוא עצמו ייטשו כליל את דרך התורה והמצוות.

וכך גם למשל, אם האדם מחכה שהתפילה תסתיים ויוכל

לחלוף את התפילין ולצאת לעסקיו,

או אם הוא ממתין בכיליון

עיניים לצאת השבת

כדי שיוכל לעסוק

בענייני החולין שלו,

מדוע שיתנו לו שכר

כה גדול על קיום

המצווה?

הרכב קס לתחייה

משפחתו של ר' דניאל אפריאט הי"ו שהתה באחת השנים בחופשה בצפון מרוקו. כשהסתיימו ימי החופש בני המשפחה ביקשו לשוב לביתם ברכבם המשפחתי.

באמצע הנסיעה החלו בני המשפחה לחוש שדבר מה אינו כשורה ברכבם. מכיוונו של מנוע הרכב נשמעו קולות משונים אשר רמזו לכך שהמנוע התחמם יותר מידי, ובעודם תוהים מה באפשרותם לעשות - השתתק לפתע המנוע לחלוטין והרכב נעצר על מקומו.

בני המשפחה ההמומים מצאו עצמם ללא כל התראה באמצע כביש סואן מבלי יכולת להמשיך בדרך. מספר שעות חלפו עליהם בפחד גדול ובחוסר אונים, עד שלפתע מר אפריאט התנער ממחשבותיו והחל להתפלל לבורא העולם:

"ריבונו של עולם, הלא ברכב זה נוסע מידי שנה רבי דוד פינטו שליט"א, כשעושה דרכו מקזבלנקה למוגאדור להילולת סבו הקדוש רבי חיים פינטו זיע"א, וכיצד תשיב את פנינו ריקם? אגא, אבקש ממך ה' יתברך שבזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א - אני ובני ביתי שנמצאים עימי על אם הדרך נזכה להגיע ברכב זה לביתנו, ומשם ואילך עשה בו כרצונך הטוב".

לאחר תפילה זו, נכנס ר' דניאל אפריאט אל הרכב המושבת, ומתוך אמונה בה' ובצדיקים - שליחיו ועושי רצונו של ה' שבכוחם לפעול במרום להצלתו ניסה להתניע את מנוע הרכב הדומם.

והנה ארע הנס. המנוע נדלק, הרכב התנער ממקומו ושב לנוע בדרכים במהירות וללא כל תקלה. כשהגיעו בני המשפחה למקום מגוריהם - הם נשאו שבח והודיה לה' יתברך על רוב חסדיו

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"קומי אורי" (ישעיה ס)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

יאמר 'אני הוא שחטאתי'

כתוב ב"ספר חסידים" (סימן כ"ב) וזה לשונו:

ואם הוא בחבורת בני אדם ונעשה דבר אחד שלא כהוגן, ולא נודע מי החוטא, צריך שיאמר 'אני הוא שחטאתי', אף על פי שלא חטא.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הדרך לזכות לברכה ה'

**"ואלה יעמדו על הקללה בהר עיבל ראובן גד ואשר וזבולון
דן ונפתלי" (דברים כז, יג)**

האור החיים הקדוש זיע"א אומר, שכאשר בני ישראל שמעו את צ"ח הקללות שנאמרו על הר עיבל, נתמלאו הם פחד גדול מה יהא עליהם, ובאו אל משה וביקשו לדעת מה יהא עימם. השיב להם משה, אם הנכם ממשיכים לחיות ולהתקיים על אף שהמרתם את פי ה' פעם אחר פעם, חזקה עליכם שלא תאבדו מן העולם שהרי 'נצח ישראל לא ישקר' (שמואל א' טו, כט).

ויש להקשות, מדוע בני ישראל התעוררו לשאול שאלה זו רק לאחר מעמד הברכה והקללה האמור בפרשת כי תבוא, לכאורה היה להם לשאול שאלה זו כבר לאחר ששמעו את הקללות האמורות בפרשת בחוקותי.

משיב האור החיים הקדוש, שקיים הבדל בין אדם המתקלל באופן יחיד לבין אדם המתקלל כאחד מתוך הרבים.

כאשר אדם מתקלל לבדו, הוא חש שלקללה יש תוקף חזק ומשמעות, מה שאין כשהקללה היא לרבים, כל אדם חש שהקללה אינה חלה עליו באופן אישי אלא על כולם בבחינת 'צרת רבים'. בפרשת כי תבוא במעמד הברכה והקללה משה אמר לפניו את הקללות העלולות לחול על כל יחיד ולכן באו לידי פחד גדול, אך בפרשת בחוקותי הקללות היו על הכלל כולו ולכן בני ישראל לא באו לידי פחד גדול.

אולם עדיין קשה, משום מה משה הרגיע את בני ישראל והסיר מהם את הפחד מן הקללות הפרטיות. הרי ראוי היה למשה לחזק את פחדם של ישראל ולהראות להם שאכן יש להם לחשוש מהליכה בדרך הרעה אשר סופה קללה גדולה. ואכן מצינו שהקללות התקיימו אחת לאחת, אם כן פחדם של בני ישראל היה ראוי ומוצדק ומה טעם ציין משה את פחדם.

ונראה לבאר, משה רבנו לא ביקש להסיר את פחדם של בני ישראל, אלא ביקש לנחמם בכך שישנה דרך לתשובה ולכפרה, ובזמן שאדם שב על מעשיו הרעים, הקב"ה שהוא בעל הרחמים מקבל את תשובתו ושב מחרון אפו. צ"ח הקללות עולות כמילה 'חץ', ללמד שבזמן שבני ישראל שבים בתשובה, הקב"ה לוקח את הקללות ושולח אותן כחץ על הגויים.

כמו כן צ"ח עולה בגימטריא כנגד המילה 'סלח', היינו שהיות והקב"ה הוא בעל מחילה וסליחה, בכוח סליחתו הוא מבטל את הקללות מעל בני ישראל.

אולם ברור הוא שבכדי שהקב"ה יסלח לבני ישראל וישא את חטאתם, עליהם לשוב בתשובה שלימה לפניו, ורק על ידי תשובתם יוכלו הם לבטל את הקללות מעליהם ואף להופכן לטובה ולברכה.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

כאשר אנו מתבוננים סביבנו, איננו חשים באווירה הזו שעליה מסופר בכתבי החסידים והיראים שתיארו את גודל האימה וההכנה שהיה בזמנים עברו לקראת ימי הדין.

מה הסיבה לכך?

מרן ראש הישיבה הגאון רבי אהרן ליב שטיינמן זצ"ל, תמצת זאת במשפט אחד:

השכלולים של העולם הזה - מונעים ממנו את אימת הדין.

זוהי הסיבה שאנו קרירים, איננו מרגישים פחד מיום הדין, כיון שאנחנו בטוחים בעצמנו.

בזמנים שעברו, שהיה העולם הזה פחות משוכלל ונינוח, האדם לא היה כל כך קשור ותלוי במוצרי האלקטרוניקה של העולם הזה, והיה מרגיש בעצמו שהוא תלוי בחסדי ה'. על כן ה'אלול' היה 'אלול', וראש השנה היה ראש השנה.

אבל ככל שהשכלול גובר ונעשה העולם הזה יותר קבוע, אזי אנחנו לא מרגישים עד כמה תלויים אנו ברחמי ה'.

אנו רואים אסונות רבים כל כך, בני אדם נופלים כזבובים, ברגע אחד היה ואיננו. אחרים מתייסרים בכמה מיני מחלות משונות וייסורים - ואף על פי כן אנו שקטים, מכיוון שהשכלול של העולם הזה מטעה כל כך, עד שהאדם מרגיש את עצמו כ'קבוע'.

כשהרופאים מודאגים

כיצד באמת ניתן להיכנס לאווירה הזו של יראה ואימה משעת המשפט?

הג"ר דוב יפה זצ"ל, משיח ישיבת כפר חסידים, היטיב להמחיש זאת שהנה כאשר אדם עומד לפני ניתוח מסוכן - הוא לא תמיד מודע לסיכון הגדול שעומד בפניו. אך כשהוא רואה שהרופאים והמומחים שמטפלים בו, הם מודאגים ממצבו, או אז מתחוויר גם לו חומרת המצב וסכנותיו...

כך לענייננו, גם אם אין לנו תחושה טבעית של פחד הדין, עלינו להתבונן על הנהגת גדולי ישראל בכל הדורות. למרות שהם עבדו את ה' נאמנה במשך כל השנה, בכל זאת הם היו אחוזים באימה יתירה מחרדת הדין, וללמוד לעצמנו בקל וחומר - שהרי אנו יודעים את שפלות מצבינו - כמה צריכים אנו להיות מודאגים!

וכפי הנראה, הסיבה שאנו רחוקים מתחושה של פחד הדין, נובעת מכך שחסר לנו את המימד הנכון של החומר הנורא של החטא, לעומת גדולי ישראל, שידעת חומר החטאים הביאה אותם ליראה גדולה מתוצאות החטא.

ועלינו לדעת כי הפחד והחשש עצמם הם יכולים לעמוד לנו לזכות. כפי שסיפר הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל, שבהיותו ברוסיה שני אנשים עמדו בדין על אותה העבירה בבית המשפט:

האחד ישב וכולו מלא פחד ודאגה במהלך שעת הדין - ולבסוף זיכוהו. לעומתו ישב חברו לצידו כשהוא מסרק את שערותיו ומשתעשע בבגדיו וכו', וכל שעת הדין שלו הוא היה נראה שליו ורגוע - ודנו אותו מיד לתליה.

ולכך, היה מעורר רבי אליהו; צריך לפחות לפחד לפני יום הדין, וזה גופא יכול לעמוד לזכותנו בדין.

מעשיהם של צדיקים

יריעה מיוחדת לרגל יומא דהילולא של הגאון הצדיק המלובן רבינו חיים פינטו זיע"א, "הגדול" ביום כ"ו לחודש אלול

"כשאדם עומד למול הקבר, ורואה את הקברים, יודע הוא כי זה סוף כל אדם, ואז כל כולו מתפשט מהגשמיות והופך כולו לרוחניות. ואחר ככלות הכל, כשההילולא מסתיימת, וכל אחד חוזר לו לביתו, הולך הוא מכאן עם רגש רוחני ועם התעלות בקודש".

"יצר הרע מתחיל כעת את עבודתו, ומנסה להשכיח את כל הרוחניות שהשיג בהילולא. ואין הדבר תלוי עכשיו אלא בנו, שאנו מחויבים לנצחו, בחינת מה שנאמר "כי תצא למלחמה על אויבך ושבית שבי". רוצה לומר, להשתדל לשבות אותו קודם שישבה אותו. ורק על ידי תורה אפשר בקלות לנצח את היצר הרע. ואותו יצר הרע יודע את זה, ולכן הוא מנסה שוב ושוב להכשיל את האדם".

"הוא שאומר הכתוב "ושבית שבי", שהמלחמה צריכה להיות תמידית, שכל הזמן צריך לשבות ממנו, ולא רק דקה אחת ותו לא. והיצר הרע יודע שיבוא זמן והתעלות תכבה, לאחר כמה ימים ימעט האושר הרוחני, ואז הוא מחכה לשעת הכושר. משום כן על האדם תמיד להתעלות, ותמיד להחזיק אצלו את מה שקיבל ברוחניות בהילולא של הצדיק".

"אותה קדושה, אותה קיבל כל אחד ליד קברו של הצדיק ביום ההילולא, ובפרט לאחר כמה ימים של התעלות בתורה ובמצוות, ובשמיעת סיפורי צדיקים - אותה קדושה צריכה להישאר אצל האדם לתמיד, מתוך חמימות והתלהבות. ויוסיף עליה מיום ליום בבחינת אש תמיד תוקד בו לא תכבה".

"אמנם קשה הדבר, ולזה צריך הרבה סייעתא דשמיא, כי ללא סייעתא דשמיא אי אפשר להתגבר על היצר המנסה להכשיל את האדם. לכן נאמר "ונתנו ה' א-להיך בידך", על ידי סייעתא דשמיא מאת השם יתברך תישאר כל הקדושה אצל האדם, והוא ימשיך כל ימיו בהתעלות רוחנית".

בשבוע שבו אנו משרטטים קוים לזכרו של הצדיק, שהה מו"ר שליט"א במונטריאול, ובקבלת הקהל נכנס ר' שמעון, יהודי נשוא פנים שהתגורר במוגאדור, ובתו מארחת את מו"ר שליט"א ופמלייתו ומכבדת את כ"ק אבותיו הצדיקים נ"ע.

לבקשת מו"ר שליט"א שיספר לו דבר מה על אבותיו הקדושים זיע"א, השיב כי איננו זוכר דבר מאותם הימים, אך הוא ביקש לספר על נס שנעשה לו בזכות רבי חיים פינטו זיע"א:

מזה כבר שנים, כך סיפר, שהכליות אינן מתפקדות כראוי והוא סובל מסכנת חיים ממשית. הישועה למחלתו תגיע כאשר ישתילו לו כליה חדשה בגופו, אך עד כה לא מצאו כליה שתתאים לגופו ולבנתיים הוא מטופל בדיאליזה.

שנה שעברה, הוסיף בהתרגשות "אמרת לי, שבזכות רבי חיים פינטו, בעוד כמה ימים יהיו לך ניסים ונפלאות. ימצאו לך כליות מתאימות לגוף שלך, בזכות זה שהבת שלך מכבדת את אבותיך הצדיקים. ובאמת שלשה ימים לאחר הברכה, התקשרו אלי מהבית חולים והודיעו לי להגיע דחוף לניתוח, משום שמצאו כליות שמתאימות לי (שלא בדרך הטבע). את הכליות השתילו לי, וברוך ה' כפי שהרב יודע זה כבר שנה שאני חי ומתפקד בבריאות. וזהו הנס הגדול שנעשה לי לעת זקנתי עם סבך הצדיק". זיע"א.

אלו הם מעשיהם של צדיקים, שזכותם גדולה אצל הקב"ה, עד שבכוח קדושתם יכולים ממש לברוא עולמות ומלואם.

לימדונו חז"ל "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם", ובכל שנה ושנה אנו מתוודעים לניסים ונפלאות גדולות, ישועות רבות שמתחוללות אצל יהודים מאמינים בני מאמינים, הבאים לפקוד את ציונו של הצדיק שבמרוקו, ומתפללים להקדוש ברוך הוא שזכותו של הצדיק זיע"א, תעמוד להם ותושיע אותם מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה.

בספרי החסידות העלו על נס את כוחם הגדול של סיפורי נפלאות הצדיקים, את כוחה של האמונה בבורא העולם ובתלמידי החכמים, שעל ידם זוכים להיוושע בתשועת עולמים. והנה לכבוד יומא דהילולא, נספר כמה מעשיות נפלאות שחלקם שמענו לאחרונה מפי מו"ר בנש"ק הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א.

ערכה של זכות אבות

הצדיק הגדול רבי יוסף בנבנישתי זצ"ל מעיר הקודש ירושלים, חוטר מגזע הגאון המחבר בעל "כנסת הגדולה", הגיע למרוקו כמה וכמה פעמים בשליחות כולל הספרדים שבירושלים, כדי להתרים את יהודי מרוקו לצרכי צדקה לבני התורה שבירושלים.

בהיותו במרוקו, לא החסיר אף לא יום אחד מללכת לקברו של כ"ק רבי חיים הגדול זיע"א, כדי להתפלל על הקבר. ולא עוד, גם כשחזר לירושלים היה שולח בכל חודש מכתב לנכדו שגר במרוקו, ובו סכום כסף לצדקה, כדי שיברך אותו ליד הקבר של רבי חיים פינטו זיע"א. כך עשה עד סוף ימיו.

פעם, נשאל רבי יוסף זצ"ל על ידי כמה אנשים ירושלמיים; מדוע אתה טורח כל כך ומרבה לכבד את זכרו של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א? מה הסיבה לכך?

וכך השיב להם הצדיק הגדול, רבי יוסף בנבנישתי זצ"ל:

"מי שיש לו זכות אבות, הוא זה היודע זכות אבות מהי, ומי שאין לו זכות אבות אינו יודע מה גדול ערכה. אני שיש לי גם כן זכות אבות, יודע אני את ערכה, ולכן אני שולח כסף לפדיון כדי שיתפללו עלי בציונו של רבי חיים פינטו זיע"א". [ספר שנות חיים].

לשמר את ההתלהבות

זכינו לשמוע מפיו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, בכמה הזדמנויות על כוחו הגדול של הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, ביום ההילולא שלו. "ניסים ומופתים, ישועות והצלחות נשגבות רואים במוחש אצל כל היהודים שבאים להסתופף בציונו של הצדיק, ולכל אלו שמתפללים ומבקשים ברכה בזכות כוח תורתו וקדושתו של רבי חיים פינטו זיע"א. בהילולא רואים את גודל התמימות של כל הבאים. מחד גיסא באים לכאן אנשים מלומדים, מכובדים, אשר לרוב חייהם מלאים בגשמיות. אבל מאידך גיסא, בבואם אל הקבר הכל הופך לרוחניות. ליד הקבר הם מתבטלים לגמרי והופכים לאנשים אחרים. סימן הוא כי בשורשם הם טובים והגונים".